

என்.டி. இராஜ்குமாரின் கருடக் கொடியும் தொடரும் தொன்மங்களும்

By

பெனடி, கெ.

இணைப்பேராசிரியர், அரசு கலைக் கல்லூரி, தைக்காடு, திருவனந்தபுரம், கேரளா, இந்தியா.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் கவிதை என்பது அலாதியான இன்பம் பயப்பது. படைப்பவர்க்கும் படிப்பவர்க்கும் ஒருபோல மகிழ்வைத் தருவது. இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கும் மேலான கவிதை பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட தமிழ்ச் சூழலில் ஏராளமான கவிதைகள் எழுதப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. புதுக்கவிதை தோற்றத்திற்குப் பின்பு கவிதைகளும் கவிஞர்களும் பெருகி விட்ட சூழலில் பல்வேறு கவிதை உத்திகளைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் கையாண்டுள்ளனர். புதியபுதிய படிமங்கள், குறியீடுகள், சொல்லாட்சிகள், பேசப்படாத வாழ்வியல் எனக் கவிதை பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கடந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய சூழலில் கவிஞர் என்.டி. ராஜ்குமார் தற்கால கவிஞர்களில் ஆகச் சிறந்த கவிஞர் எனலாம். பல்வேறு கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ள கவிஞரின் 'கருடக் கொடி' கவிதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளில் வெளிப்படும் தொன்மங்களை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

கலைச்சொற்கள்: கருடக்கொடி, தமிழி, நடுநிசி, வேலன்.

முன்னுரை

“ஒரு மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்குக் காற்றும் வெளிச்சமும் போலவே கவிதையும் தேவைப்படுகிறது” என்பார் இலத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஹோசே மார்த்தி. உண்மைதான் மனிதன் உயிர் வாழ கவிதை மிக முக்கியம். கலை மிக முக்கியம்.

ஆதிக்க வர்க்கத்தின் துரோகத்தையும் கொடுமையையும் கவிதைகள் பரவலாகப் பேசுகின்றன. கருடக்கொடி என்னும் தலைப்பே தொன்மத்தை, கடவுள் என்னும் வன்மத்தை கேலிக்குள்ளாக்கி, புதியதொரு தொன்மத்தைக் கட்டமைக்கின்றது. ஒவ்வொரு கவிதையும் சமகால வாழ்வின் இருப்பை கேள்வி கேட்பதோடு, கடந்த காலத்தையும் கேள்வி கேட்கிறது.

மூலிகைச் செடியாகவும், திருமாலின் கொடியாகவும் கருதப்படும் கருடக் கொடி என்பது இக்கவிதைத் தொகுப்பின் தலைப்பு. கருடன் கூடு கட்டி வசித்து வரும் பகுதியில் வளரும் தன்மை உடையது இந்தக் கொடி

என்பர். மலையின் ஆபத்தான, சரிவான பகுதியில் மட்டுமே கருடன்கள் கூடு கட்டி வசிக்கும். சுமார் முக்கால் சென்டி மீட்டர் பருமன் உள்ள கருடக் கொடி, உருண்டை வடிவத்தில் கீரைத் தண்டு மாதிரி காணப்படும். மந்திரவாதிகளின் சில செயல்பாடுகளுக்கு இது பெரிய அளவில் பயன்படும். கருடக் கொடியைப் பக்குவப்படுத்தி, சில ரசாயன மாற்றங்கள் செய்து இதை ஓர் ஆசாமி உட்கொண்டால் அவரது உடல் உறுதி பெறுமாம். இத்தகைய நபர்களின் உடலில் அரிவாளால் வெட்டினால், அந்த அரிவாளே இரண்டு துண்டாக உடைந்து விடுமாம். இதில் இருந்தே கருடக் கொடியின் தன்மையைப் பற்றிய புனைவைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தொன்மமும் பண்பாடும்

மனித வரலாற்றில் பழம் பாரம்பரியங்களைக் கொண்ட சமூகங்களில் மக்கள் வாழ்வியலோடு தொன்மங்களும் தொன்மங்குள்ளாகப் பண்பாடுகளும் கலந்து காணப்படும். தமிழகம் போன்ற நெடிய பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட சமூகத்தில் தொன்மங்களும், தொன்மங்

களுக்குள்ளாகப் புதையுண்டு கிடக்கும் பண்பாடும் படைப்புகளில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும். தொன்மங்கள், தொன்மங்களுக்குள்ளாக ஊடாடும் பண்பாடு போன்றவை அதிகாரத்திற்கும், அடிமைத்தவத்திற்கும் பயன்படும் என்பதையே தமிழக, இந்திய பண்பாட்டு வரலாறு வெளிப்படுத்துகிறது.

இத்தொகுப்பின் தலைப்பின் மூலமாகவே அதுவும் தொன்மம் சார்ந்தும் பண்பாடு சார்ந்தும் மதம் சார்ந்தும் புழங்கும் ஒரு வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியிருப்பது என்பது கவிஞரின் தெளிந்த பார்வையையும் அவரது அரசியல் செயல்பாட்டின் களத்தையும், சமூகம் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டிய போராட்டத்தின் கனத்தையும் காட்டி விடுகிறது. சைவ, வைணவ மதங்கள் இந்தியச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய சீர்குலைவை, வாழ்வியலில் ஏற்படுத்திய தவறான அறத்தை, பண்பாட்டைக் கட்டுடைக்க அல்லது மறுகட்டமைப்புச் செய்யவே இத்தொகுப்பு முயல்கிறது. சுய வாழ்வு சார்ந்தும், சமூக வாழ்வு சார்ந்தும் ‘அனுபவிக்கும்’, அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் வாழ்வியலைப் பூடகமான மொழியில், கேலியும் கிண்டலும் கலந்த தொனியில் பேசிச் செல்கிறது இத்தொகுப்பு.

கவிதையில் வெளிப்படும் இனப்போராட்டம்

இனப்போராட்டத்தை இவ்வளவு அழகாகவும் அவமானமாகவும் தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பில் யாரும் பதிவு செய்ததில்லை எனலாம். “மூஞ்சியெடுத்து அவனது, குதிரை முகத்தை அடித்து, நொறுக்குவாய் என நினைத்தேன், நீயோ ஒரு சுவாரசியமான கொலை நிகழ, ஒத்துக் கொண்டு, கால்களையும் கைகளையும் உயர்த்தி, மல்லாக்கப்படுத்துக் கொண்டாய்” (ப.7) என்னும் வரிகள் வரலாற்றில் தொலைந்து

போன வாழ்க்கையை, தைரியத்தை பதிவு செய்கிறது. “ஆளற்ற ஒரு கூட்டம் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது” (ப.7) என்னும் வரிகள் இன்றும் தொடரும் ஆதிக்க வெறியின், வாழ்வின் எதார்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. ஆளற்ற கூட்டம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது எனின் வாழ்வின் அனைத்தையும் குறிக்கிறது எனலாம். ஆதிக்க மனப்பான்மையை அது தொடர்ந்து செயல்படும் தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம்.

ஒடுக்கப்பட்ட வாழ்வின் பெருந்துயரை, அது தொடர்ந்து நிகழ்த்தும் வன்முறையை “பிறகு அவரின் உருளைச் சோற்றையும், உள்ளங்கை மணத்தையும் உண்டு, தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டது” (ப.8) என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றது. “ஒவ்வொரு நாய்களுக்கும், உங்களுக்குப் பிடித்தமான தலைவர்களின், பெயர்களை வைத்தே, செல்லமாக அழைத்து வந்தார்” என்னும் வரிகள் தலைவர்களையும், தற்கால சமூகத்தையும் கேலிக்குரியதாக்கி விடுகிறது. தலைவர்களது பிம்பங்கள் நன்றிக்குரியதாகப், போற்றுதலுக்குரியதாகப் புணையப்படுகிற போதிலும் அவை நாய்களுக்கு இட்டு வழங்கப்படும் வெறும் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன என்பது தலைவர்கள் பற்றிய பிம்பங்களைக் குலைத்துப் போட்டு கிழித்தெறிந்து விடுகிறது.

எதார்த்த வாழ்வும் கவிதையும்

வாழ்வின் துயரை, நன்றியுணர்வை துயரத்தோடு பதிவு செய்கிறது அடுத்த கவிதை. நன்றியுணர்வு என்பது நரித்தனம் நிரம்பிய மனிதர்களால் ஊதாசினப்படுத்தப்படும் போதும், நன்றியுணர்வே குடும்ப வாழ்விற்கு எதிராக இருக்கிறபோதும், நன்றியுணர்வுள்ள மனிதன் நன்றியை அறுத்தெறியும் துயரம் இந்த சமூகத்தில் நிகழ்கிறது என்பதையும்,

அறுத்தெறிந்த வாலே வருங்காலத்தின் வறுமையை உணரும்போது துருப்பிடித்த கத்தியாக உருமாறுகிறது என்பதையும் “வெட்டி எறியப்பட்ட நாய்வால் ஒரு, துரப்பிடித்த கத்தியாகக் கிடந்தது” (ப.9) என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பொறுமை, நன்றியுணர்வு, பண்பாடு என இந்தச் சமூகம் வரையறுத்துள்ள அனைத்தும் தொடரும் துயரத்தின் முன்னாகத் துருப்பிடித்த கத்தியாகக் கிடக்கிறது. அதை யாருடைய கரங்கள் எடுக்கும் என்பதைக் காலம் தீர்மானிக்கும். வன்முறைச் சமூகம் தானாக உருவாவதில்லை. நிராகரிப்பின், வறுமையின், கொடுமையின் கரங்களே தீர்மானிக்கின்றன என்பதை இக்கவிதை அழகாகக் காட்டி விடுகின்றது.

பெருந்தெய்வ, சிறுதெய்வ வழிபாடு

பெருந்தெய்வ வழிபாடு என்ற ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கி, அதற்கு எதிராகச் சிறுதெய்வ வழிபாடு என்கிற எதிரிணை மரபையும் உருவாக்கி, தெய்வங்களுக்குள் பேதம் கற்பித்த குயுத்தியை, கடவுள் அனைவருக்கும் பொதுவானவர் என்கிற நீதியை “சுடலைமாடன், தன்னையே அடித்துக் கொள்கையில், உங்கள் முதுகிலும் சுளிரென விழுந்த, பிரம்படித்தடங்களில் ஒன்று, என் முதுகிலும், தடம் புரண்டு கிடக்கிறது” (ப.10) என்று புராணக் கதையோடும் தொடர்புபடுத்தி, நீயும் நானும் ஒன்றுதான் என்று கூறுவதோடு, “ஆண் குறியை அறுத்தெறிந்து, யோனியாக்கிய முலையழகுடன், ஒருங்கி நிற்கும் உன்மீது, கூடுவிட்டு கூடு பாய்வாள் அந்த, கொல்லிப்பாவை” (ப.10) என்று கூறும்போதும் கவிஞர் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தையும் கேலிக்குள்ளாக்குவதோடு, ஒரு சிறந்த கவிஞனாக, இடித்துரைக்கும் புலவனாக நம் கண் முன்னே விரிகிறார். ஒன்றை அழித்து

ஒன்றைக் கட்டமைக்கிறபோது கவிஞன் கேள்வி கேட்கிறான். அவனால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகிறது. இந்துத்வ கோட்பாடு எதிர்ப்பை அழித்தோ அல்லது அரவணைத்தோ வளர்ந்த மதம் என்பதை இக்கவிதையை வாசிக்கிற போது மறக்காமல் நினைவில் கொண்டு வாசிக்கிறபோது அக்கவிதையின் முழு வீரியமும் கண்முன்னே விரிகிறது திருநாவுக்கரசரின் உழுவாரப்படை போன்று.

தொடரும் சங்கத்து வறுமை

சங்க இலக்கிய ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெறும் புலவர்களின் வறுமையை, அதன் தொடர்ச்சியை “தனித்திருக்கும் எனது குடிசையின், ஓலைக் கதவும் திறந்திருக்கிறது” (ப.11) என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பாண் மரபின் தொடர்ச்சி கவிதையிலும் கவிஞரிலும் தொடர்கிறது என்னும் உண்மை வலியை ஏற்படுத்துகிறது. பணியனுபவச் சூழலை, அது ஏற்படுத்தும் வாழ்தலின் நிராகரிப்பை, ஆதிக்க வர்க்கம் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பை “அதில் ஒன்றின் பெயர் அதிகாரி என்பதால், அடிக்கடி தலையில் விழுந்து விடுகிறது” (ப.12) என்னும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும், “குடிக்கும் நீரில் குசும்பைவிட்டு, ஆழம் பார்க்கும் பல்லிகளை, நஞ்சினும் கொடியதென்பர், சிலர் அதை, நம் நிழலுக்குள் ஊர்ந்து நுழையும் ஐந்து என்பர், நானோ அதை ஒரு, துர்மரணத்தின் அறிகுறி என்கிறேன்” (ப.12) என்று கூறும் கவிஞர் யாருடைய மரணத்தின் அறிகுறி என்பதை வாசகனின் பார்வைக்கே விட்டு விடுகிறார். அதை ஒன்றும் விளக்க வேண்டியதுமில்லை. அது அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான். இந்தச் சமூகம், எதை? ஏன்? சக மனிதன் மீது திணிக்கிறது? சக மனிதனின் இருப்பை ஏன் நிராகிக்கிறது? என்கிற கேள்வியை

முன்வைப்பதில்லை. அதிகாரம் கட்டமைத்திருக்கும் மனநிலை, சக மனிதனை நிராகரிக்கச் சொல்கிறது, இந்துப் பண்பாடு கட்டமைத்திருக்கிற வாழ்வியல் நெறி சக மனிதனை வெறுக்கச் சொல்கிறது. அதையேதான் அதிகார வர்க்கமும் மேற்கொள்கிறது.

முதாதையரைச் சுமந்து திரியும் கவிதை

“நான் ஒரு ஆந்தைக் கூட்டம்”, நானோ, முதாதை பட்சிகளின் மொத்த அழகையும், சுமந்து திரிகிறேன்” (ப.13) என்னும் வரிகள் முதாதையர்களின் கனவுகளைச் சுமந்து திரியும் மனிதனை அடையாளப் படுத்தும் போதும், “கலங்கிய பொழுதில், முள்வேலிக்குள், அடைபட்டுக்கிடந்தான், தமிழ் புத்தன்” என்னும் வரிகள் (ப.14) அரச வன்முறைகளை, அது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பை, புத்தனைக் கொண்டே பேசியிருப்பதும் அழகியல் எதிர்முரண் எனலாம். உண்மைகளை எதிர்முரணோடு பேசும்போது அது இன்னும் அழகாகி விடுகிறது என்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகின்றது. ஒரு கோட்பாடு, எப்படி வரலாற்றில் எதிராகக் கட்டமைக்கப்படுகிறது என்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது.

“கணங்கள் தோறும் இவர்கள் என்னை, கொலை செய்கின்றனர்” என்னும் வரிகள் மதங்கள் கட்டமைத்த அல்லது மதங்களையும் கடவுளையும் வைத்து மனிதர்கள் கட்டமைத்த கோட்பாடுகளால் கொலை என்பது சாதாரணமாகிப் போனதையும், “குழி தோண்டி உட்கார வைத்தென்னை, சிவப்பு மண்ணால் மூடி விடுகின்றனர்” (ப.15) என்பதையும், மிகப் பெரிய பாரம்பரியத்தோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசுகிறது இவ்வரிகள் என்பதை உணர்த்துகிறது. அகிம்சையைப் போதித்த

மண்ணில் “கொலை பற்றியோ, கொலைக்கான காரணம் பற்றியோ, கண்டு கொள்ளாமல் செல்கின்றனர்” (ப.15) என்று தனது வேதனையோடு, ஒரு பண்பாட்டு அடையாளம் எப்படி அடிப்படைவாதிகளால் களங்கப்படுத்தப் படுகிறது என்பதைச் சமகால வரலாறுகளை அறிந்தவர்களுக்குத் தெளிவாகப் புரியும். சமகால மதச் சடங்குகளை, அது கட்டமைத்திருக்கும் வாழ்வை, அது நிகழ்த்தும் நிறமாற்றங்களையும், பின்தொடரும் அதன் நடுநிசி துயரங்களையும் பேசிச் செல்லும் கவிதை, வேலன், முருகன் என்னும் குறியீடுகள் பற்றியும், மயிலை மறந்து போகும் முருகனைப் பற்றியும் மறதியாகப் பேசி, தமிழி சமூகத்தின் மறதியை ஞாபகப் படுத்துகிறது எனலாம். அரச படைகளின் வன்முறைகள், அது நிகழ்த்தும் உளவியல் சார் பிரச்சினைகள், பாரம்பரியங்களை இழந்து நிற்கும் வாழ்க்கை என கவிதைத் தொகுதிகள் முழுமையும் எழுதப்படாத வாழ்வின் வார்த்தைகள்.

சமூகப் போராட்டமும் வாழ்வும்

புரட்சி என்பது காலப்போக்கில் எப்படி ஆதிக்க வர்க்கத்தின் அடியாளாக மாறிப் போகிறது என்பதை “தாங்கலிலே இருந்துகொண்டொரு, கலியன் வலியோர்க்கு ஊழியம் செய்கின்றான், குருத்துரோகி” (ப.25) என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஒரு சமூகப் போராட்டம் காலப்போக்கில் எப்படி குருத்துரோகிகளால் சின்னாபின்னமாகிப் போகிறது என்பதை “நரியன்மார் கூடி இரையெடுக்கப் போக, நண்டுகள் விரட்டக் கண்டேன் சிவனே அய்யா” (ப.25) என்னும் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“அம்மாவிற்கு வயதாகிவிட்டது, குழந்தைப் பருவத்தை எட்டிவிட்டாள்” (ப.27), “பதறிப் பறந்தன புணர்ச்சி முடியாமல்” (ப.28) போன்ற

வரிகள் முதுமையையின் வலிகளையும், ஊடக அராஜகத்தையும் பேசுகின்றன. இத்தொகுப்பு முழுவதும் இடம்பெற்றிருக்கும் கவிதைகள் அனைத்துமே வாழ்வின் பெருந்துயரங்களை, வலிகளை உரக்கச் சொல்லிச் சொல்லி அலறுகின்றன. வேசிகளின் வாழ்வு, உணவுக்கடத்தல், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் என இன்றைய வாழ்வின் அனைத்தையும் பேசுகின்றன. சமகால வாழ்க்கையை வலியோடும், கேலி கலந்து தொனியோடும், தன்னிரக்கக் கவிதைகளாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மதங்கள் தங்கள் சுய அடையாளங்களை இழந்து ஒன்றுமற்றவையாகக் காணப்படுவதையும், பெருந்தெய்வ வழிபாட்டில் சிறுதெய்வ அல்லது குலதெய்வ வழிபாடுகள் அழிக்கப்படுவதையும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பெரும்பான்மை வாதங்களால் அம்மக்கள் திரள் முன்பாகவே அழிக்கப்படுவதையும் இக்கவிதை தொகுப்பு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இடிந்தகரை போராட்டம் முதற்கொண்டு உலக அரசியல் வரை இத்தொகுப்பினுள் அடைந்து கிடக்கிறது.

“மலைகள் எங்கள் மூதாதையர்கள்” (ப.43) என்கிற வரி, தற்கால நிகழ்வுகளை நோக்குகிறபோது எவ்வளவு வலிமையான வரி என்பதை உணர்த்துகிறது. மலைகள் மட்டுமல்ல இந்த மண்ணின் அனைத்துமே எங்கள் மூதாதையர்கள் என்பதை இத்தொகுப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

நாய், புத்தன், பெண், பன்றி, குதிரை, ஆண்குறியறுத்த பெண். கொல்லிப்பாவை, சுடலைமாதன், நாயின் வால், பல்லி என ஒவ்வொன்றும் பலவற்றைக் குறிக்கும் குறியீடுகளாகக் கவிதைக்குள் குறி சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. கவிதைக்குள் மட்டுமல்ல நமக்குள்ளும். இன்னும் இத்தொகுப்பைப் பற்றிப் பேச ஏராளமாய் விஷயங்கள் இருக்கின்றன. தேவைகளும் இருக்கின்றன. என்.டி. இராஜகுமாரின் கவிதை தொகுதிகளுள் மிக முக்கியமான ஒரு தொகுப்பாக இது அமைகிறது எனலாம்.

பார்வை நூல்கள்

என். டி. ராஜ்குமார், கருடக் கொடி, (முதல் பதிப்பு), வெளியீடு பாதரசம், 2152, முல்லை நகர், 9- ஆவது தெரு, அண்ணாநகர் மேற்கு, சென்னை, தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2013.

அ. கா. பெருமாள், அகிலத்திரட்டு, (முதல் பதிப்பு), காலச்சுவடு பதிப்பகம். நாகர்கோவில், தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2014.

அரிகோபாலன், அருள்நூல், (முதல் பதிப்பு), தவவனம் பதிப்பகம், சுவாமித்தோப்பு, கன்னியாகுமரி மாவட்டம், தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2007.

Alborch Bataller, Carmen, ed. Jose Marti: obra y vida, Madrid: Ministerio de Cultura, Ediciones Siruela, p.398, 1995.

To cite this article

Benady, K. (2024). என்.டி. இராஜ்குமாரின் கருடக் கொடியும் தொடரும் தொன்மங்களும். *Sparkling International Journal of Multidisciplinary Research Studies*, 7(3), 32-37.

ABOUT THE AUTHOR

Dr Benady, K. is currently working as an Associate Professor and Head of the Department of Tamil in Government Arts College, Thycaud, Trivandrum, Kerala, India. He got his Ph.D. from University of Kerala, Trivandrum on the topic 'Child characters in post independence Tamil short stories'. He published 10 articles in various journals eight articles were published in UGC Referred journals. He participated in one Orientation and 3 Refresher courses at HRDC, Karyavattom, Kerala. He secured one award for best faculty in Tamil Language, from Coimbatore, Tamilnadu, India.
